

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 9	Utkommer hver måned	Mars 1931	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	2. årg.
-------	---------------------	-----------	--	---------

Havet.

Jeg skuer i stille undren
havets uendelighet,
mens himlen sig hvelver over
i solfylt, ren majestæt.
Jeg føler mig — akk, så liten,
et støvfnugg og intet mer,
mens Gud for mitt hjerte blir større
i alt det store jeg ser.

Havet er dypt og mektig
og ruller i velde og prakt,
men ennu større Guds allmakt,
som all denne storhet har bragt.
Himlen er uten grense
og kan ikke måles ut,
og dog kun et bleknende billed
på dig og din kjærlighet, Gud!

Fra »Bud og Hilsene«.

I gode hender.

Ingen skal rive dem ut av min
hånd. Joh. 10, 28.

Hvad trenger vi for å kunne leve godt
og dø godt? Vi trenger å vite oss i gode
hender.

Vi føler oss avhengige. Vi føler at vi
kan ikke hjelpe oss selv. Ikke i nogen hen-
seende. Farer truer fra alle kanter. De
truer vår helse, vårt gods, vår ære, vårt liv,
vår sjæl, våre kjære, vårt land og folk, den
hele slekt. De trues med sorg og nød, med
synd og skam, med ødeleggelse og under-
gang, med evig fortapelse. Vi makter dem
ikke. Vi strider imot, men kreftene strekker
ikke til. Vi ligger under, vi synker. Å —
den der visste sig selv og alt det en har
kjært i riktig gode, sterke, sikre hender, så
en kunde være trygg!

Frykt bringer pine, sier apostelen. Ja,
frykt bringer pine. Den engstelige utrygg-
het for det som kan komme piner hjertet
og kaster ulykke over livet. Og ennu verre:
frykt maktstjeler. Den engstelige utrygg-
het for det som kan komme stjeler ens
kraft, så en ikke orker å bere, ikke makter
å handle. Men trygghet gjør glad og sterk.
Vet jeg mig selv og alt jeg har kjært i sikre
og gode hender, da trosser jeg farer og ler
av trengsler, virker med lyst og kjemper med
mot, bærer med rak rygg og lider med
løftet panne. Jeg vet jo at det er altsam-
men en overgang. Jeg skal vinne, jeg skal
seire. Å for en herlighet det er å vite sig
i gode, sterke, sikre hender.

Gives der slike hender? Ja, der gives.
Gud være lovet, der gives. Jesu hender!
Ingen kan rive dem ut av min hånd, sier
Jesus om dem som hører Ham til. Jesu
hender er sterke. Jesu hender er sikre.
Hvorfor? Jo, det er det forunderlige ved
Jesu hender, at de er den levende Guds
hender, og dog er de frelserhender, nådige,
barmhjertige, trofaste frelserhender. Det
var de hender som la sig lækende på de
syke og velsignende på de fem brødt, som
truet storm og hav og vinket Lasarus ut
av graven. I de hender vet jeg mig over-
gitt — ikke til en blind skjebne som hvert
øieblikk kan knuse mig — nei, til en frelser,
som har hjertelag for min nød og makt til
å hjelpe, så jeg skal bli hjulpen. Der kan
komme hvad komme vil, — jeg skal bli
hjulpen. Ingen natt er så lang og sort, der
kommer jo morgen en gang.

Ja ennu mere: det var de hender som
lot sig nagle til korssets tre for å sone ver-
dens synd. I de hender vet jeg mig over-
gitt — ikke til en dommer som bare for-

dømner mig for mine synders skyld -- nei, disse gjennemborede, korsnaglede hender, de er frelserhender som sletter ut min skyld og min brøde og gjør mig usle synder til et Guds eget kjære barn.

Hvilken vidunderlig salig trygghet det gir! Med den visshet: Jesus, Guds enbårne sønn, ett med Faderen, Han er min frelser fra synd og død og fra Satans rike, — med den faste grunn under føtterne står vi fast, er trygge, freidige og glade. Derfor: tro på den Herre Jesus Kristus, da er du salig. Overgi dig i Jesu hånd, da er du trygg.

*Allting står udi Hans hender,
all din trang Han kjenner.*

Herre Jesus, hjelp oss ved din ånd til å kunne overgi oss trygt i din allmektige frelserhånd. Amen.

Efter Thv. Klaveness.

Um gudstenesta.

Sist eg skreiv um gudstenesta nemnde eg som ein rosverdig ting her i Davik, at dei allerfleste stansar heilt til slutt. Verre er det når det gjeld um å koma presis til gudstenesta byrjar. Professor Gerhard Gran sa ein gong, at vi nordmenn er »slendrian-folket blandt nasjonane.« Eg er redd for der er noko i det, og det syner seg millom anna deri, at vi er so upresise. Ved hasarar og festar f. eks. Mange stader går det minst ein time etter den fastsette tid, før ein langt um lenge kjem seg i gang.

Noko av det same ser ein ved gudstenestene. Kl. 11 er jo ikkje sers tidleg so for den del skulde det vel la seg gjera å koma i rett tid. At dei som har lang sjøveg kjem i seinste laget kan ein ikkje undra seg over. Men det merkelege er, at i regelen er det ikkje dei som har lengst veg som kjem sist til kyrkje. Nei, oftast er det dei som har god og ikkje sjeldan kort landevveg. Det er den norske slendrian som kjem fram.

Sume tenkjer som so, at når dei berru kjem til preika er det tidsnok. Det er ikkje rett. Atter vil eg understreka: Preika er berre ein del av gudstenesta. Alt det andre høyrer og med. Det og skal vi fylgja med i, um vi skal få den rette velsigning i Her-

rens hus. Fyre preika har vi inngangsbon og kollekt, salmesong, lovprisning, syndsvedkjening og truesvedkjening, opplesing frå Bibelen. Alt dette skal vi vera med i med vårt hjarta. Men då må vi vera tilstades frå fyrst av. Ja, det beste er det som sume brukar: å koma inn i kyrkja ei lita stund før gudstenesta tek til, so ein liksom kan fyrebu seg, samla si sjel og sine tankar, verta stille for Herren. Dermed vert ein betre skikka til å tilbede Gud og ta imot Hans gåver.

Eg vil be alle tenkja over dette med å vera presis til gudstenesta. Det er jo ikkje tvil um kva som er rett, kristelig sett. Og so svært mykje tiltak og strev trengst no ikkje for å koma i rett tid, dersom ein vil.

Og so må ein hugsa på at den som kjem for seint uroar dei andre. Likeins forresten dei som sit inne i kyrkja og sollar og pratar med kvarandre den stunda før tenesta byrjar. Vil ein prata bør ein vera ute, for i Herrens hus skal det vera stillt. Men meir um det ein annan gong. R. S.

Våre døde.

10. januar: Bjarne Haukedal, son til Johan B. Haukedal, f. 1930.
11. januar: Pauline Andreasdr. Lund, Humborstad, enkje, f. 1852 på Lund i Eid, alderdom.
12. januar: Asbjørn Thunold, son til hakar Bernhard Thunold, Hessevik, f. 1931.
14. januar: Rakel Jonsdr. Blålid, kona til kårmann Gabriel Blålid, f. 1852 i Breim, alderdom.
19. januar: Tea Martinesdr. Førde, f. 1890, tuberkulose.
28. januar: Kari Jonsdr. Aaland, Hunskar, kar-enkje, f. 1852 i Gloppen, hjartesyjukdom.

*Livet lid, til kvelds det kallar,
snart det slokna vil i grav.*

Notisar.

Til indremisjonen kom inn ved fest på Isane 5. januar kr. 67.52.

Til redningssaka kom inn ved fest i Endal 25. januar kr. 80.75. Formannen Anton S. Endal takkar hjarteleg alle som var med og gav saka sin studnad.

På kyrkjegarden i Davik har ein no teke til å grava oppatt på nordsida av kyrkja. Dei gamle gravene her vil soleis litt um seim verta burttekne.

Er det nokon som ynskjer å få ei grav halda vedlike må ein venda seg til soknerådet og betala festeavgift, 10 kr. Då er grava freda i 20 år.

Sokneråda har valt til formenn og næstformenn for 1931: I Davik soknepresten og Hilmar Kjøllesdal; i Rugsund kyrkjesongar Hausle og lærar S. Husevåg; i Aalfot kyrkjesongar Bruland og Rasmus O. Myklebust.

Retting av trykkfeil. I nr. 6 står mellom dei som har betalt kontingent Rasmus Isene; det skal vera Rasmine Isene. I januar-nummeret står Reiel Endal oppført med tilskot til orgelet i Davik kyrkje 75 kr.; det er feil for 45 kr.

Biblar eller Nytestamente kan dei som har lita råd få gratis hjå soknepresten.

Gudstenester og sundagspreiker:

Midfaste sund., 15. mars: Aalfot og Kjøllesdal. Maria bødskaps s., 22. mars: Totland og Bortne. Palmesundag, 29. mars: Davik og Rugsund. Skirtorsdag, 2. april: Davik og Aalfot. Langfredag, 3. april: Rugsund og Totland. 1. påskedag, 5. april: Davik og Aalfot. 2. påskedag, 6. april: Rugsund og Totland.

Det norske bibelselskap har ei underavdeling i Davik med 60—70 medlemmer. Dei betalar 50 øre i årskontingent. For dei pengane som soleis kjem inn kjøper ein biblar eller nytestamente til medlemene. Ein får dei ~~biblar~~ ved bibelselskapet enn ved bokhandlarane. Det har no ikkje vore gjort noko innkjøp sidan 1918, og medlemene har då til gode 6 kr. kvar, når dei har betalt til 1930. Eg vil difor no oppmoda medlemene å venda seg til soknepresten, som er formann, og segja kva slags bøker kvar av dei ynskjer, biblar eller nytestamente, på landsmål eller riksmål. Dei må då ha betalt kontingenten til og med 1930. Kassarar er Kristen P. Askeland.

Legat. Som før nemnt er her i Davik to legat til hjelp for slike som misser krøter og ikkje har råd å kjøpa seg noko i staden. Det fyrste er Gregorius Kjøllesdals legat, som berre gjev hjelp til folk som høyrer heime i Davik sokn. Det andre er fru Amalie Eides legat, som er for folk frå heile prestegjeldet. Rentene av det fyrste er for tida ikring 50 kr. årleg, av det andre ikring 10 kr.

Orgelsaka i Davik. Eg held fram med å kvittera for det innkomne sidan 1925.

Ytre Davik: Johan Daviknes 20 kr., Kristian Daviknes 20, Anders R. Daviknes 20, Lasse L. Daviknes 50, Rasmus P. Daviknes 40, Henrik Wallaker 100, Arne Ø. Daviknes 100, B. O. Berge 40, Marie Bakke 60, Jonas Askeland 35, Simon Bakke 20, Matias Haslerud 20, Johan Birkeland 20, Peder H. Endal 30, A. L. Isene 100, Peder R. Hausle 50, Olav Lien 50, Oskar Wiik 10, Ola Wiik 20, Ivar Bøen 10, Ingvald Bøen 10.

Dessutan er sidan sist innkomne: ~~Askeland~~ kr., Kristen Askeland 40 (før 60), Bernt Domsten 5 (før betalt 15).

Kontingent er til 7. februar betalt av:

Dombestein: Ivar Haugen, Bernt K. Domsten, Paul Dømmestev 2 kr., J. Sunde 3.

Davik: Kaia Sunde, Marta Isene, Johan Frimannslund 3, N. N., Kristen Frimannslund 5, Kristian Daviknes 2.50.

Rugsund: O. Nedreberg 2, Ingvald Bergheim 1.

Berle: Leonhard Midtbø, Reinhard Liset 2, Elias Ytrehaug 5, Martine Lillehaug 1.50, Gudmund Steinset 3.

Hamnen: Peder Nygård, Matias Haukedal 2. Oldeide: Anna S. Oldeide 2.

Husevåg: Jens J. Husevåg 3, Kari Husevåg, Isak Ingebriktsson Husevåg 2.

Tytingvåg: Margrete Krabbestig 1.50.

Gangssøy: Josef Gangssøy, Vilhelm Gangssøy, Ole Gangssøy 2.50.

Rimstad: Valdemar Totland 3, Didrik Rimstad 2.

Maurstad: Jakob Heggedal 2.

Løvdal: Peder K. Midthjell 2.50.

Reksnes: Hans Martinusson Reksnes 2.

Utanbygds: Lærarinne Marta Rimstad, Øvre Aardal 3.

Hjarteleg takk til alle.

Er der nokon som ikkje har fått bladét og ynskjer å ha det, så kan dei berre venda seg til meg, og det skal verta ordna. Dei som har lita råd og ikkje kan betala, skal eg med glede senda det til gratis.

Til kyrkje i Kjøllesdal kom inn ved basar 28. desember kr. 306.00.

Til Davik sanitetsforening er etter melding frå formannen, fru Anna Aardalsbakke, sidan siste melding kome inn: Ved basar i Haus kr. 133.42, offer i Davik kyrkje 1. juledag 87.99, restkontingent i Rugsund krins for 1930 8.00. — For 1931: Medlemspengar i Reksnes 15.00, i Rugsund 40.00, i Endal 18.00. Overskot av innsamling til sjukekorg i Rugsund 19.30.

I rekneskapet for Kirkebladet i nr. 8 var kome ein feil. Utgiftene skulde vera kr. 352.98. Difor vert overført til neste rekneskap kr. 525.52.

Kveldsong.

Tone: Maria hun er.

No natti ho fram yver jordi sig,
og dagen han burt lyt fara.
Mi bøn i kvelden til Herren stig:
Du og i natt meg vara.
Eg kvila vil i di nådemakt,
låt englevakt
mi sjæl og min heim forsvara.

«Ja, soli ho skin på høgste fjell,
når ned ho i hav skal siga.
Det minner meg um den siste kveld,
som eg her på jord skal livn.
Som skuggen auilande fer upp
til høgste topp,
mi sjæl til min Gud må stiga.

P. M.

Bibelen.

Den berømte tyske dikter *Goethe* sier bl. a. om Bibelen:

Bibelen er så innholdsrik, at den mere enn nogen annen bok frembyr stoff til ettertanke og anledning til betraktninger over de menneskelige ting. — Jeg er overbevist om, at Bibelen blir bestandig skjønnere, jo bedre man forstår den. — Jeg holder alle fire evangelier for absolutt ekte; for i dem er virksom avglansen av den høihet som utgikk fra Kristi person og som var av guddommelig art.

Den store engelske statsmann *Gladstone* uttalte engang:

Om jeg tenker på resultatet av industri og videnskap eller på alle kunstens herlige frembringelser, så kan dog ikke alt dette lindre menneskelivets sorger eller gi kraft til å møte all den synd og elendighet som verden er full av. Dersom jeg blev spurt etter et lækemiddel for menneskehjertets dybeste sorger, eller om hvad som først og fremst trenges på vandringen gjennom livet, hvad som kan holde oppe under prøvelser og gi kraft i motgang, så kan jeg kun peke på en eneste ting: det som i en kjent sang kalles «det gamle budskap» og fortelles i en gammel, gammel bok og læres i en gammel, gammel lære. Evangeliet er den største gave som nogensinne er gitt til menneskeheden.

Ord fra Bibelen finner sin vei til sjelen lik utsendinger fra det høie, hvert med sitt erend: med trøst, med veiledning, med advarsel. Har livet nogen prøvelse, nogen nøie, nogen vanskelighet, som dette uutømmelige skattkammer ikke eier botemiddel for? Hvilken livsstilling blir ikke hver dag og time beriket av disse ord, som ikke mister sin kraft ved å gjentas, men kommer like unge og udødelige til oss som til

dem som først hørte dem. Når den ensomme bibelleser åpner sitt hjerte for å ta imot dem, i lønkammerets stillhet, i nattens tausheit, på sykeleiet og ved lyden av dødsengelens fottrin, — Bibelen er der med sine sterke ord, fulle av lækedom og trøst, mektige til å opreise og opholde, styrke og bevege.

Forfatteren *Vilhelm Krag* skriver:

Den som er bedrøvet inntil døden får nok gå sin vei på egen hånd inn i den store underlige verden, som heter Bibelen. Den store, underlige verden. Der finnes golde ørkener og farlige tornekratt, der finnes bundløse avgrunne hvor ingen kan komme over, og veiløse vildniss hvor ingen kan slippe frem. Og der finnes duftende olivendunde med livsalige kilder og klynger av susende cypresser som synger sin sorgfulle sang ut i evigheten. Og der finnes vidunderlige rosenhaver, skjønnere enn alt i verden, og langt, langt inne i rosenhavene sitter Mesteren selv, og Han sier til den som er bedrøvet inntil døden og ikke vet hvor i verden han skal vende sig: «Kom hit til mig alle I som strever og har det tungt, og jeg vil gi eder hvile.»

Den amerikanske president *Coolidge* skrev i 1927:

Det kan av og til se ut som om kjennskapet til Bibelen ikke er så almindelig i vår tid som det har vært før her i Amerika. Men grunnlaget for vårt samfund og vårt styre hviler så sterkt på Bibelens lære, at det vilde være vanskelig å oprettholde dem, hvis troen på Guds ords lære skulde opphøre å være almindelig. Skjønt den har været gjenstand for det grundigste studium i hundreder av år, vil den som for alvor studerer den finne en stadig åpenbaring av nye tanker og nye idealer, der vil tjene til å høine slektens åndelige nivå. Den har vært et kilde-spring til løftelse og trøst for alle som har levet sig inn i den, og hvor-somhelst den virkelig finner vei til hjertene, hever den hele det menneskelige samfundsliv.